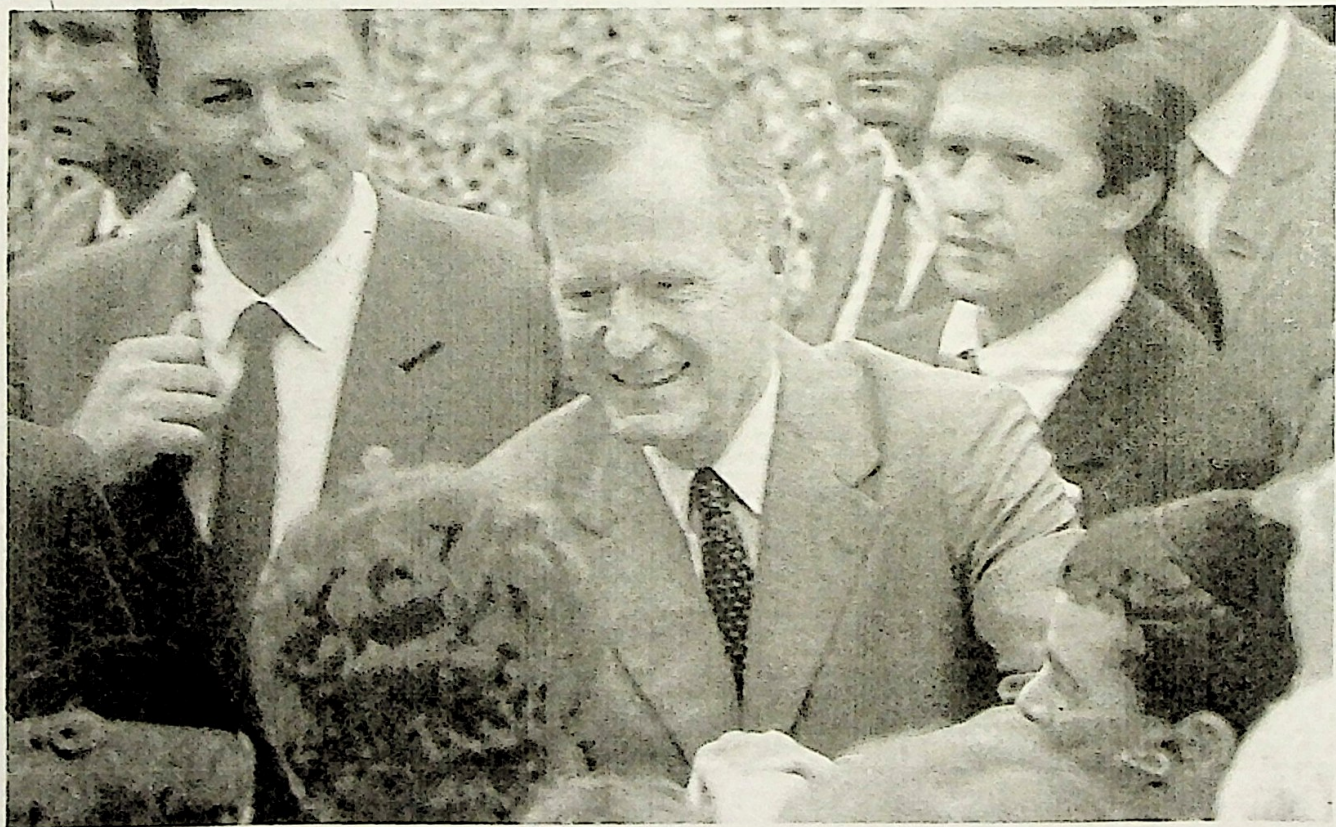

Україна

№ 21 жовтень 1991 р.

№ 12 ISSN 0130-5212

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

ДЖОРДЖ БУШ У КИЄВІ	2
стор. обл.	
Знахідки. Повідомлення. Публікації.	
«НАШ ДОБРИЙ І ПЕВНИЙ ТОВАРИШ» (початок)	1
Ділове інтер'ю	
ПОШТА БЕЗ СКРИНЬОК І ЛИСТОНОШ.	5
Будуча суверенна незалежна держава	
ДО ВЛАСНИХ ГРОШЕЙ — ЧЕРЕЗ КУПОНИ	8
Новела	
КОРНІЙ КОСЮРА	10
Поезія	
ВОРОЖБА	13
Оповідання	
ЛЯЛЬКАР	14
При відчиненні вікна	
ОБІРВАННИЙ ПОЛІТ	16
Діти твої, Україно	
«ЗАКУТОК» — ОСТАННІЙ ПРИТУЛОК ВОЛОДИМИРА ВИННИЧЕНКА (початок)	21
На нашій владі	
«ПРАГНУТИ СПОДОБАТИСЯ БОГОВІ»	24
Бібліотечка «України»	
ВІТЕР ЗУСТРІЧНИЙ (продовження)	25
На зворотній хвилі	
«НЕ НАРОДЖУЙ МЕНЕ, МАМО!»	32
ДО КРАЯН — З ЛЮБОВ'Ю	34
Стоп-кадр	33
З глибини століть	
КОЗАЦЬКА БУЛАВА КОТИГОРОШКА	37
Світ духовний	
ЗВАБА СОНЯЧНОГО ЗНАКУ	40
«Україна» сміється	
ГУМОРЕСКА. БАЙКИ. КАРИКАТУРИ	44
На дозвіллі	
ТЕСТ. КРОСВОРД	46
Посиденьки	
У ПОЛІ КАЛИНА ХОРОШЕНЬКО ЦВІТЕ	47
СОРОЧКА ДОДІЛЬНА	6
стор. обл.	
Чужинці про Україну	48
Полковник Богдана Хмельницького	
ФИЛОН ГАРКУША	48

Сповідуючи принцип гласності, журнал надає авторам можливість висловлювати думки, які не кінце віддзеркалюють погляди редакції. При передруку посилайтеся на часопис «Україна». Рукописи, фотознімки і малюнки редакція не рецензує і поштою не повертає.

разом з нащадком декабристів великим добродійником Ф. Штейнгелем він створив перший історико-етнографічний музей Волині у селі Городку біля Рівного. А невдовзі став фундатором і першим директором першого муніципального музею Кисва, звідки бере початок більшість національних музеїв. Цінні експонати були подаровані музеям Львова, Полтави, Харкова, Москви, Ленінграда. Щоб завжди бути з улюбленим ділом, учений оселився у підвальному приміщенні Музею, як він казав у «музейних льохах», і взявся до роботи. Перед ним була Мрія та... голі стіни.

Д. Щербаківський, якому вчитель Біляшівський прищепив «музейну бацилу», пише: «Українським вченим, українським працівникам на ниві культурній часто дорікають, що в кожного з них не один фак, а скількись, що вчений український зарозумілий і поет, і художник або музикант, а в своїй науковій роботі працює не в одній якійсь галузі науки, а в декількох».

Отакі докори не раз доводилося чути й М. Біляшівському.

«Що до тих дорікань, то треба сказати, що працював М. Т. у тій добі культурного, а між іншим, і музейного будівництва на Україні, розробляючи зв'язані з отим будівництвом наукові дисципліни (ця доба почасти ще й тепер не закінчилася), коли праця в широкому масштабі допирала до розпочатого, фахівців у цих галузях було аж надто мало, — одній людині доводилося стояти на тому місці, де за нормальних умов повинно було б стояти десятеро. Справа була нова, вимагала колосальної енергії й ініціативи, вимагала організувати дослідні одразу в різних галузях знання. Треба було одночасно ставити нові завдання, розробляти плани, накреслювати шляхи до їх здійснення, завойовувати прихильність громадських і наукових кіл, і, нарешті, приводити все це в життя, здійснювати задумане, виконуючи до цього всього, принаймні спочатку, трохи чи не всю чорну роботу.

Саме така роль припала на долю М. Т. ...»

Та найбільше поцінували сучасники та наступники роботи вченого у галузі українського народного мистецтва, що за словами Д. Щербаківського складала цілу епоху. (Нині, коли згуби народного мистецтва, народної культури мусимо протиставляти зусилля Спільних народних майстрів України, Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка та інших громадських об'єднань, навіть Верховної Ради УРСР, питання ці вельми актуальні). Під керівництвом М. Біляшівського невеличкий колектив музейників, художників і колекціонерів-аматорів за короткий час зібрав тисячі видатних творів народного мистецтва, провів три виставки кустарних промислів України, які спопуляризували українське народне мистецтво серед людності, блискуче продемонстрували його перед урядовими колами, поставивши твори народних

Наукова рада Городоцького музею Волині (біля Рівного). Микола Біляшівський — другий зліва. 1890 рік.

майстрів врівень з професійними, чим поліпшили і полегшили працю як самих майстрів, так і тих, хто брався далі вивчати народне мистецтво, призбирувати його зразки. М. Біляшівський спричинився і до створення при земстві Київського кустарного товариства, що відіграло помітну роль у відродженні народних промислів.

«Щоб оцінити цю працю як слід, — пояснює Д. Щербаківський 1927 року, — треба розглядати її в певній історичній перспективі. Не можна забувати, що тоді, коли розпочинав працю М. Т., і погляди на українське мистецтво, і зацікавлення до нього були не ті як тепер. Українського мистецтва як такого, тим більше українського народного мистецтва сливе ніхто в науці ще не визнавав... М. Т. чий тоді невеличкому гуртку вчених та художників, що до нього він був належав, доводилося самотужки протопувати перші стежки... стародавня річ, викопана з землі, тим самим викликала до себе повагу не тільки в інтелігентів, але часто-густо й у селянина. Що ж до збирання музею тих речей, котрі й тепер не вийшли з селянського вжитку — всіх цих вишивок, килимів, дерев'яних виробів, глиняних мисок, утвору якогось там сільського гончаря, або й простої сільської баби, збирання як творів справжнього мистецтва, — то з цього сміялися, ба навіть глузували не тільки прості люди або інтелігенція, а й видатні музейні робітники. Пригадаймо хоча б Б. Ханенка. Він, як голова правління музею, довго не міг помириться з тим, щоб зразки селянського мистецтва стояли в музеї поруч творів «справжнього» мистецтва...»

Серед подвижників українського народного мистецтва, його найвидатніших дослідників сяє й ім'я Данила Михайловича Щербаківського. Тому його стаття «М. Т. Біляшівський і українське мистецтво» набуває особливої ваги: «За перших років своєї праці в Музеї мусив М. Т. збирати речі самотужки без помічників, мусив був сам виконувати ті широкі програми й плани, що намітив. Тут М. Т. як збирач творів народного мистецтва виявив надзвичайний хист. Праця над збиранням творів мистецтва по селах у всеукраїнському масштабі потребувала спеціальних метод і особливих здібностей... треба було

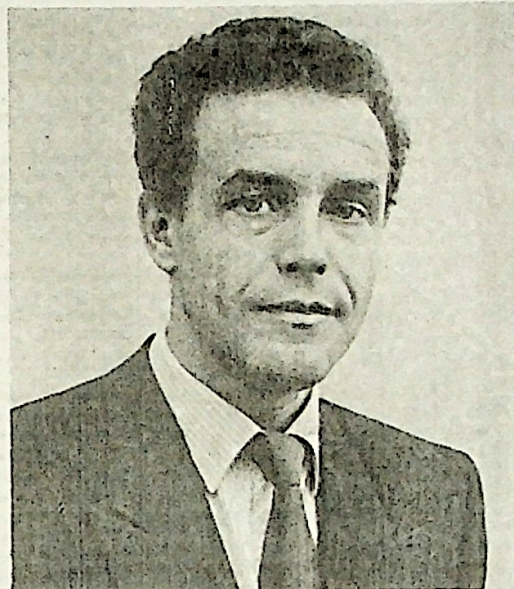
Жінки селянські строї. Київщина. Фото Миколи Біляшівського до статті «Українське народне мистецтво». 1912 рік.

за короткий час об'їхати широкую територію, оглянути десятки сіл і протягом декількох годин перебування в селі серед чужих цілком невідомих людей, не тільки знайти потрібні речі, а й умовити їхнього власника — простого селянина або сільського інтелігента чи священика, щоб продав або подарував їх Музеєві. М. Т. умів це робити якнайкраще. У цій роботі він виявив, що не тільки на мистецтві розуміється, а й село глибоко знає, сільський побут, сільські умови життя... Перебуваючи на селі всього скількись годин, М. Т. умів не тільки знайти потрібні речі та придбати їх для музею, але вмілою розмовою, палким словом потрапляв прокинути в селянинові зацікавлення до культурної справи, з сільського інтелігента зробити часом певного і постійного дописувача для музею. Ніхто не зміг збирати музейні речі так як М. Т. Навіть такий знавець цієї справи, як Д. Яворницький пасував перед ним. Як приклад, можна навести випадок, що трапився під час XIII Археологічного З'їзду в Катеринославі. Д. Яворницький, директор Катеринославського Музею, так би мовити, хазяїн, як З'їзд закінчився, повіз гостей — членів З'їзду показати м. Нікополь —

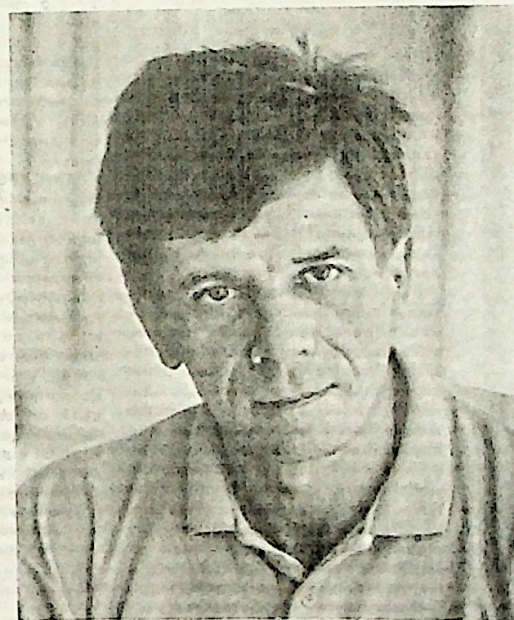
ДІЛОВЕ ІНТЕРВ'Ю

ПОШТА БЕЗ СКРИНЬОК І ЛИСТОНОШ,

або Океан,
в якому нас
зачекались

Сергій Писарев

Юрій Муравйов

Відгадайте давно-давно загадку: що у світі найпрудкіше? Кажете: думка?

Еге-е, добродію, відстали ви від життя.

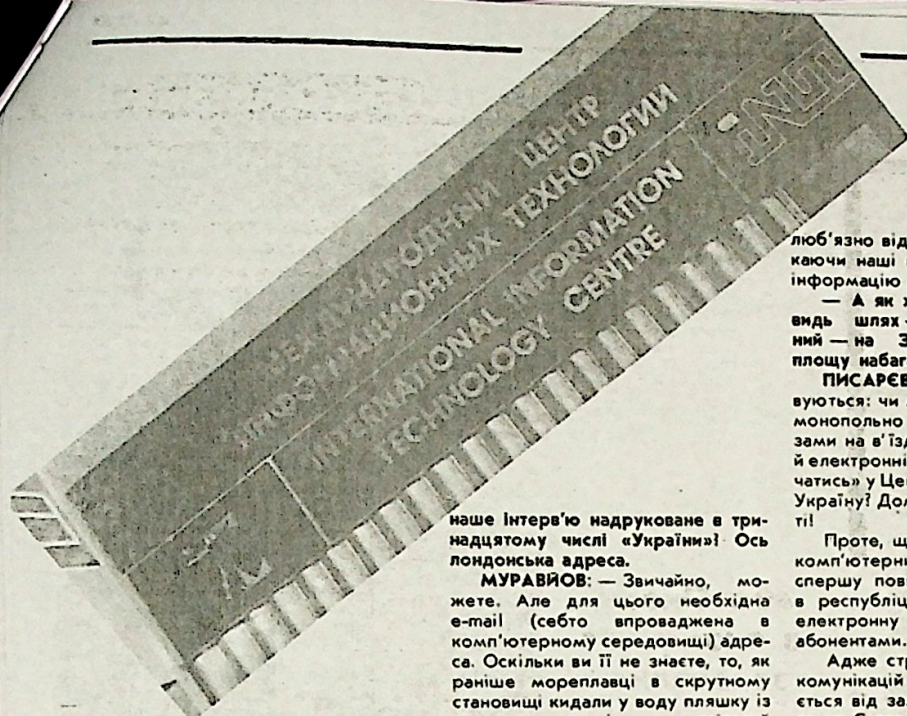
Світло пережене вашу найрозумнішу думку. Хіба що ви її довірите електронній пошті.

Що таке електронна пошта? У Міжнародному центрі інформаційних технологій ІНТ мене не

тільки на словах переконували, а й наочно продемонстрували: це те, що найспритніше, найточніше, найзручніше і найнеобхідніше в світі.

Під час нашої розмови директор центру Сергій Євгенович ПИСАРЕВ та провідний експерт Юрій Миколайович МУРАВЙОВ запропонували послати цим надсучасним способом вітточку когось із закордонних знайомих.

— Чому ж закордонних?

ПИСАРЕВ: — Тому що радянська електронна пошта ще немовля. Минув задовго рік, як у Союзі (читай: у Москві) серйозно взялися за її впровадження. А Україна, тобто наш центр, присвятила до активного користування комп'ютерними комунікаціями тільки минулої зими. Тож українських абонентів перелічити дуже легко.

Тим часом на Заході діють тисячі лише різновидів комп'ютерних мереж: національні, урядові, військові, наукові, комерційні, спеціальні тощо. Фірми такого рівня як «Дженерал Електрик», провідні газети та інформаційні агентства мають власні мережі. А що вже користувачів — безліч! Приміром, у світовій мережі університетів та дослідних центрів майже три з половиною тисячі так званих HOST-центрів, з якими зв'язано десятки тисяч абонентів.

Понад те, ділові заможні люди не розлучаються з переносними персональними комп'ютерами (погляньте: викидають з розетки, ховають екран — і в руках мовби звичайний «дипломат»), що дозволяє передавати й отримувати інформацію в будь-якій точці планети, де є телефонний зв'язок.

Якщо порівнювати зі скидкою на наше самолюбство, то СРСР відстав у цьому плані від розвинених країн принаймні на два десятиліття. Та коли зважити, якими темпами комп'ютерні мережі розвиваються сьогодні, наприклад, у США, то ми взагалі ще десь у кам'яному столітті.

Порівняйте: можливість наших систем — передача 240 знаків за секунду, а їхніх — 64 тисячі. У скільки разів вони швидкіші?

— То я можу повідомити, приміром, англійку Хезу Макгіл, куратора Міжнародної Амністії, що

наше інтерв'ю надруковане в тринадцятому числі «України». Ось лондонська адреса.

МУРАВЬОВ: — Звичайно, можете. Але для цього необхідна e-mail (себто впроваджена в комп'ютерному середовищі) адреса. Оскільки ви її не знаєте, то, як раніше мореплавці в скрутному становищі кидали у воду пляшку із запискою, так і ми у світовий комп'ютерний океан наважимося зашлемо прохання: «Допоможіть дізнатися e-mail адресу секретаріату Міжнародної Амністії». Люди мають довідники (на зразок наших телефонних) і диву для радянського способу життя готовність відгукнутися, прислужитися без вигоди, просто так, по-товариськи.

ПИСАРЕВ: — Нещодавно один із наших абонентів — спільне підприємство ІНІТ — попросив розшукати їхнього партнера в Гонконзі. Для цього нам довелося пройти транзитом близько двадцяти комп'ютерних мереж, зокрема й дві англійські військові. Тобто і кризь ті системи, до яких втручати просто так заборонено. Звичайно, у військових ми попросили дозволу скористатися їхніми каналами зв'язку. І ті без будь-яких амбіцій дозволили. Гонконгський адресат відповів нам, що був ошелешений, коли на екрані свого комп'ютера побачив послання з України. На це він не сподівався й у наступному столітті.

— Як діє ця надшвидкісна пошта без скриньок і листомов?

МУРАВЬОВ: — На комп'ютері ми набрали текст із проханням повідомити адресу Амністії (ви його бачите на екрані), вказали свої координати. Затим у спеціальному електронному пристрої-модемі (ось він, невеликий) букви-знаки перетворюються на електроімпульси і вирушають у навколосвітню подорож телефонними каналами до десятків тисяч далеких комп'ютерів. А ми чекаємо на відповідь. Повідомлення про неї неодмінно з'явиться на телеекрані.

— Скільки хвилин чекаємо?

МУРАВЬОВ: — На жаль, поки що, на відміну від західного, де користуються надшвидкісними або супутниковими каналами зв'язку, наш термін вимірюється не хвилинами, а кількома годинами.

Україна має не безпосередній вихід у світовий океан, а через Москву. Раз на годину столиця

люб'язно відкриває шляхи, випускаючи наші послання і випускаючи інформацію до нас.

— А як же суверенітет? Вочевидь шлях — навіть комп'ютерний — на Захід через Красну площу набагато довший...

ПИСАРЕВ: — Іноземці теж дивуються: чи мало того, що Москва монополює розпоряджання візами на в'їзд і виїзд? Чому це ще й електронні листи повинні «відзначатися» у Центрі, а не йти прямо на Україну? Домагайтесь незалежності!

Проте, щоб вибороти право на комп'ютерний суверенітет, ми спершу повинні створити у себе в республіці ширококорозгалужену електронну пошту з численними абонентами.

Адже структура комп'ютерних комунікацій не набагато відрізняється від залізничних, телефонних тощо. Є, так би мовити, центральні, вузлові станції (у нашій галузі вони звуться доменами), з'єднані між собою. Від них зв'язок до дрібніших комунікаційних центрів, ще дрібніших і аж до конкретного абонентського пункту.

Так от, на комп'ютерній карті світу позначено й зареєстровано домен Радянський Союз (себто Москва), систему Релком (Російські електронні комунікації). Міжнародні й внутрішні канали перетинаються у комп'ютерному центрі Інституту атомної енергії імені Курчатова, це нині найпотужніший у країні вузол. А Київ поки що такий собі філіал. Комутаційна станція на порядку нижчого рівня.

МУРАВЬОВ: — До речі, в Інституті кібернетики Академії наук України, де раніше працювали й ми, уже багато років обладнано абонентський пункт. Для якихось інститутських потреб ним користуються. Проте чомусь нікому з керівників і на думку не спало почати від цього абонентського пункту розбудову українських комунікацій, формування домена України. Зате при зустрічі колишні колеги кидають зневажливе: подумай, відкриття — електронна пошта, та це вже сто років відоме!

Ми ж не приписуємо собі відкриття. Ми про те, щоб підняти українську державу до світового рівня інформування і зв'язку.

— А може нам і справді ще зарано! Бо навіть за рівнем телефонізації країни плетасмося десь у хвості. Може, поки що обійдемося звичайною поштою, телефоном, ну в крайньому разі телеграфом!

ПИСАРЕВ: — Якщо й надалі збираємося жити відлюдками, розвиваючись черепащачими темпами, то обійдемося безперечно...

Але... Здається, вже всі хочуть жити по-новому. Необхідно активно спілкуватися і з усім світом, і між собою, рухатися, шукати, думати, вирішувати самостійно, швидко і компетентно. Це, на жаль, давно не належало до наших зви-

чок. Загальновідомо: характер і рівень мислення визначається будинком. Прагнемо посприяти і зі свого боку, щоб наше жалке буття змінилося, щоб іншими — не за турканими, не загальмованими — стали ми. Комп'ютерне середовище формує людей діяльних, рішучих, упевнених. Призвичаює до високих темпів життя. Формує свідомість жителя планети, а не обивателя. Співорозмовника, який десь за тридев'ять земель, відчуваш поруч із собою. Позбуваємось комплексів у спілкуванні: загальмована форма звертання — лише ім'я. Інформація надходить у повному обсязі і без помилок: як текст, схему, формулу, таблицю, набрав ваш співорозмовник на екрані свого комп'ютера, такими їх одержите і ви. Швидкість і точність.

МУРАВЬОВ: — Серед наших абонентів кілька медичних закладів: Інститут клінічної та експериментальної хірургії, Республіканський центр дитячої мікрочірургії, ведемо переговори з Науково-дослідним інститутом педіатрії, акушерства й гінекології. У центрі дитячої мікрочірургії були в захваті: за короткий термін налагодили контакт із колегами всього світу. Зазвичай наші медики дізнаються про західні новачки й відкриття з великим запізненням. Доки в якомусь журналі надрукують, чи хтось з'їздить за кордон у відрядження, чи із звичайного листування... А тут з'явилася можливість одержувати інформацію з перших рук, моментально, повідомляти про свої успіхи, консультуватися, обговорювати суперечливе.

ПИСАРЕВ: — Причому кількість співорозмовників не обмежується. Одночасно можуть брати участь в обговоренні хоч і сто осіб. У всіх на екранах з'являється репліка й зауваження кожного. Така собі — заочна телеконференція.

Ми були свідками, як це робить Королівське Археологічне Товариство Великобританії, члени якого розкидані по всіх усядах. Зібрати їх очно — витратити чимало коштів, часу, одвратити від справ. Тому невідкладні питання розв'язують за допомогою електронної пошти. Повідомляють усім предмет обговорення, проводять голосування (завжди: поіменне, адже всі комп'ютери зареєстровані), на екранах — результати голосування, протокол засідання. І ніяких підтасовок. Машину не обдуриш.

Комп'ютерні комунікації надають можливість не тільки листуватися й влаштовувати конференції, а й користуватися міжнародними інформаційними фондами таких центрів як Бібліотека Конгресу США, ЮНЕСКО, ООН тощо. У Стенфордському науково-дослідному центрі встановлено чи не найрозумнішу інформаційну супер-машину NIC (аббревіатура від Network Information Centre), яка, здається, знає практично все.

Та навіть, якщо не брати за головне вихід за кордон, а й для інтенсивного спілкування в межах республіки та країни, на Україні комп'ютерними комунікаціями в першу чергу треба охопити всі

медичні, науково-дослідні інститути й центри, вузи (уявляєте: Українська регіональна міжвузівська комп'ютерна мережа! Сто тридцять шість абонентів. Сьогодні мають зв'язок лише Київський і Львівський політехнічні інститути, Київський університет). А хіба Верховній Раді (до речі, там абонентський пункт був) завадить мати високонадійний швидкий зв'язок з обласними Радами? Скільки можна покладатись на нашу неповоротку пошту чи ганяти у нескінченні відрядження кур'єрів?

Біржовики найшвидше збагнули переваги електронних комунікацій. Вони й інші комерційні організації — найактивніші абоненти. В Москві навіть налагоджено окремий передплатний інформаційний канал, яким цілодобово надходять комерційна інформація з усіх бірж Союзу.

МУРАВІЙОВ: — Бізнесменів не доводиться вмовляти й довго їм усе розтлумачувати. Приміром, на недавньому біржовому конгресі побачив обладнання для електронної пошти директор нікопольського акціонерного товариства «Нікополь» — і за кілька хвилин було підписано договір, а за два дні наші фахівці обладнали абонентський пункт у Нікополі.

Тепер до нас звернулися із дніпропетровського малого підприємства «Спектр». Одряду пропонує перспективу: згодом на базі їхнього пункту створити філіал ІНТА. Плануємо такі регіональні комунікаційні центри організувати хоча б у кількох містах: Дніпропетровську, Одесі, Львові, Донецьку... Ось тоді можна буде всерйоз порушити питання про реєстрацію самостійного домена Україна і в разі необхідності повоювати за це.

Тим паче, що нас підтримує така авторитетна у науковому світі людина як член-кореспондент АН СРСР Анатолій Олександрович Стогній.

— Уявляю, якби ми не були такі зарозумілі невіглахи й почали налагоджувати комп'ютерні мережі ще десятиліття тому... Одне слово, аби в день чорнобильської аварії ми послали в комп'ютерний океан сигнал SOS, скільки б цінних рекомендацій, технологій, порад надійшло б до нас у перші ж години. Скількима життями не довелося б жертвувати!

ПИСАРЕВ: — Наші машини й сьогодні реєструють чимало пропозицій від медиків, учених. Приїхати до Радянського Союзу наважиться не кожний: діловим людям важко перенести нашу традиційну тяганину, завілання, необов'язковість, грубість. А каналами електронної пошти допомогти щось з'ясувати, проаналізувати, домовитися про дослідження, лікування чи навіть конкретні поставки ліків, обладнання готові всі. Розумієте, слова Чорнобиль, Україна — своєрідний ключ до будь-якого серця.

Коли в колеги Муравієва зав'язався діалог з американським науковцем Дональдом Пасонзом з приводу радіаційної обстановки на Україні, вчені з Голландії попросили дозволу приєднатися до їхньої розмови: мовляв, таке

серйозне питання варте якнайширшого розголосу й обговорення.

МУРАВІЙОВ: — Та вочевидь нам це ні до чого. Чому роблю такий висновок? Якось у «Вечірньому Києві» наш міністр охорони здоров'я Юрій Спіженко навів жахливі дані дитячої захворюваності після аварії, закликав усіх спроможних допомогти. Я особисто зателефонував до міністерства (вдалося поговорити із заступником міністра Шестаковим) і запропонував безоплатно й швидко налагодити контакт із науковцями США, Канади, Великобританії тощо. Ви лише підготуйте англійською текст звернення з конкретними запитаннями. Мене переадресували до начальника міністерського обчислювального центру. Він на десять хвилин заскочив до нас, роздивився інтер'єр і зник. Через місяць я наважився телефоном нагадати про свою пропозицію. Відповіли: «Чекайте, вирішимо».

Чекав... Згодом звернувся до Всесоюзного радіологічного центру. Спочатку мав розмову з виконуючим обов'язки керівника міжнародного відділу Державним, а з тим і з самим Анатолієм Юхимовичем Романенком. Тепер теж чекаю...

Враження, наче ми в'яжемо з якимись дурницями чи шукаємо власної вигоди.

— Можливо, міністерство відлякала думка, що за послуги зрештою доведеться заплатити, а така розкіш коштує, певно, не дешево! Це в біржовиків — грошей курі не кліють...

МУРАВІЙОВ: — Розкіш! Це з яких позицій оцінювати...

По-перше, ми своє слово тримали: пообіцяли — безоплатно, отже так і мало бути.

По-друге, усім без винятку бажаним безкоштовно обладнано абонентський пункт на місячний строк — випробувальний. Користуйтеся й вирішуйте, чи підписувати з нами річну угоду (це складає приблизно 15—20 тисяч карбованців) чи ні.

Звичайно ж, беремо плату диференційовано. Розумієте, що фінансова спроможність вузу й, наприклад, спільного підприємства ні в які порівняння не йде.

Якщо ви вважаєте, що 15—20 тисяч — дорого, то дуже помиляєтесь. Ми, в свою чергу, платимо Москві не річний внесок, а за фактичне використання мережі (тобто, приміром, як власник телефону платить за міжміські розмови). Вже сьогодні наші модеми опрацюють дві тисячі сторінок тексту щоденно. За всіма розрахунками центр залишається без будь-якого прибутку.

— Дивно, щоб недержавне підприємство бралось за збиткову справу! Чи сподіваєтесь на чисті дотації?

ПИСАРЕВ: — Покладаємося тільки на себе. Гроші заробляємо іншими способами: встановлюємо

й обслуговуємо різноманітне комп'ютерне обладнання. Зараз монтуємо високосучасну мережу в бориспільському аеропорту. Музейний комплекс Києво-Печерської лаври замовив нам спеціалізовану інформаційну систему для обробки музейних експонатів. Комп'ютеризуємо біржі, банківські господарства.

Окрім того, наш центр є співзасновником (спільно з усіма українськими міністерствами, Національним банком тощо) Української біржі. Завдяки цій діяльності наш рахунок справді помітно зростає. Частину грошей і вкладаємо у розвиток електронної пошти.

Безсумнівно, прогнозуємо, що в майбутньому наші витрати віддадуться. Ринок неодмінно змусить і державні підприємства ставати поворотнішими, шукати вигідних покупців, партнерів, постачальників, мати постійний зв'язок із брокерами й біржами — тоді вони без комп'ютерних комунікацій задихнуться. Бум ось-ось почнеться. За умов, звичайно, що керівництво країни не поверне політику на круги своя до тоталітарного соціалізму.

А поки що нами рухає не комерційний, а суто моральний інтерес, якщо хочете — національна гордість. Щоб Україна віднялась до рівня розвинутих держав.

— Пригадую, як на недавньому бізнес-семінарі похвалялися представники американської сторони, коли ви, Юрію Миколайовичу запропонували бажаним користуватися переносним абонентським пунктом. Очевидно, не чекали на таку зручність. Надіслати до своїх офісів повідомлення зголосилися одразу ж.

МУРАВІЙОВ: — Для них це звичайна й необхідна річ.

У Києві зараз працюють над проектом економічного відродження України науковці із Гарвардського університету. Це — економічний консультант пані Грета Булл, директор проекту пан Крістофер Кедзі та інші. Найперше, що вони; приїхавши, вчинили — стали нашими абонентами. Вони не уявляють, як можна братися за серйозну справу відірваними від комп'ютерного середовища: адже повсякчас потребують перевірки даних, обчислень, консультацій із співробітниками, які залишилися там, за океаном.

Уже виявили бажання приєднатися до комп'ютерних комунікацій і деякі консультанти.

— По закордонах розкидано чимало українців. Дехто контактує з нашим журналом. Та їхні листи йдуть так довго-довго...

МУРАВІЙОВ: — А ми обмінюємося листами протягом доби. Один із активних адресатів Дарвін Федорік з Українського дослідного центру в канадській провінції Альберта можливо на час своєї відпустки приїде до Києва. Він фахівець з комп'ютерних мереж, загорівся безкоштовно — за притулок і харчування — попрацювати в нашому центрі, поділитися досвідом.

До речі, про пресу. Якщо українські газети й журнали прагнуть стати виданнями суверенної держави, піднятися до світового рівня, друкувати унікальні інтерв'ю, репортажі й найновішу інформацію, а не тільки пропущені крізь решето ТАРСу запізнілі повідомлення, то їм негайно треба задуматися. Хто першим почне користуватися послугами електронної пошти, той виграє змагання за читачів.

Познайомтеся з переліком останніх сьогоднішніх надходжень. Щодень бувають речі, цікаві для журналістів.

Переглядаю... Привертає увагу дискусія з приводу минулих та майбутніх стосунків східноєвропейських держав і радянських республік. Автор Микола Біланок пропонує своїм опонентам цифри і факти, наведені у книзі Роберта Конквеста «The Harvest of Sorrow» («Жнива скорботи»), опублікованій 1986 року в Оксфорді. Давайте разом підрахуємо кількість жертв сталінського геноциду, — припрошує. Протягом 1930—1937 років померло 11 мільйонів селян. Із них п'ять мільйонів через голод на Україні 1932—1933 років. Ще більше зазнали розкуркулення й загинули в таборах...

...Сумні підрахунки... Тим часом надходить і повідомлення, на яке я чекала: Чак Пеквет з Університету американського штату Меріленд називає e-mail адреси Міжнародної Амністії. Можу відправляти свій лист до Лондона. Спасибі, невідомий Чак! Тепер я точно знаю, що у світі найспритніше. Відповідь з-за океану. Так-так, доставлена електронною поштою.

Вела розмову
Наталія ЗІНЕЦЬ
Координати Міжнародного центру інформаційних технологій на останній сторінці обкладинки.

**МІЖНАРОДНИЙ ЦЕНТР
ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ
ЗА УЧАСТЮ АСОЦІАЦІЇ
КОРИСТУВАЧІВ
ПЕРСОНАЛЬНИХ КОМП'ЮТЕРІВ
ТА ПРОВІДНИХ ЗАХІДНИХ ФІРМ**

ПРОПОНУЄ:

- КОМП'ЮТЕРИ І КОМП'ЮТЕРНІ СЕРЕДОВИЩА
 - СИСТЕМИ НА БАЗІ РЕОМ
 - СКЛАДНЕ ПЕРИФЕРІЙНЕ ОБЛАДНАННЯ
 - РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧІ КОМПЛЕКСИ
 - ЛОКАЛЬНІ МЕРЕЖІ НА БАЗІ РІЗНОМАНІТНИХ ТИПІВ КОМП'ЮТЕРІВ УСІЛЯКИХ КОНФІГУРАЦІЙ
- ГАРАНТІЙНЕ І ПОСТГАРАНТІЙНЕ ОБСЛУГОВУВАННЯ
 - РОЗРОБКА І ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРАМНИХ КОМПЛЕКСІВ
 - НАВЧАННЯ З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ ВАШОЇ КВАЛІФІКАЦІЇ
 - ПІДКЛЮЧЕННЯ ДО СВІТОВИХ КОМП'ЮТЕРНИХ МЕРЕЖ

13, janvaskogo vosstania street,
SU-252010 Kiev-10, USSR
phone 290-74-31,
fax 290-89-34,
postmaster@ ITC. kiev. ua
pse@pse. computerland. kiev. ua
252010 Київ-10,
вул. Січезового повстання, 13,
тел. 290-74-31,
факс 290-89-34